

Лицето, такожде яйцевидно и на същякъ бѣлизнѣ, а таквызи и устны.

Съ еднакъ речъ, Мюнниартъ живописецътъ на моджтъ никога не бы могль да произведе по-сполучливо кадро, ако бы рисуваль драголюбното Якыно лице. А между това Янка бѣше едвамъ на седемнадесеть години, когато завѣсата на стѣннѣтъ броеше повече отъ 200 години.

— Боже мой, приповтори слугата, наистинѣ не ми стига умътъ какъ да спрѣ кръвътъ. Я вждате какъ тече, господжце! . . .

— Съ Божіятъ помощъ, оговори Янка, ще исцѣримъ това зло.

Отвори голѣмжтъ ракъ дѣто стояхъ ризнѣтъ и извади едно парче ленево платно та го даде на Якова и му каза:

Приготовѣте отъ това широкы приврѣскы, а пѣкъ азъ ще идж да донесж друго иѣщо каквото треба.

И излѣзе отъ стайкѣтъ. Но завѣржесе подиръ малко и носеше едикъ чашъ пѣлж съ соевж водж. Съ тѣзи водж лаваси приврѣскытъ които бѣше вече приготовилъ Яковъ, и като ги тури врѣзъ ранкѣтъ, стѣннѣтъ добрѣ една съ другж. Крѣвѣта си спрѣ тутакъ си.

— Видате ли? рече Янка.

Въ скщето врѣме рицарѣтъ, като да страдаше иѣщо чувствено испжшка произително, но не толкозь болзненно. Очитъ му ся отвориохъ, но пакъ ся затвориохъ тутакъ си, отъ това дѣто че го удари въ очи живото блещеніе на двѣтъ свѣщи и на огня. Рицарѣтъ все еще си оставане приярѣлъ, но пакъ леко едно причервяваніе раскраси малко приглѣдливѣтъ му ланцты.

— Нѣма вече никакво прѣмждіе, рече момата; иѣколко часа сънъ ще да исцѣри господаря ти.

Послѣ отъ какъ испълни Янка длѣжноститѣ на гостолобіето, за което майка й толкозь горко ім погади, подсторе-